

Библиотека
Л е к ц и я

Гијом Аполинер
МЛАДИ ДОН ЖУАН

Издавачи

Удружење српских издавача
udruzenjesrpskihizdavaca@gmail.com
Београдска издавачко-књижевна задруга
ok.koral@gmail.com

За издавача

Перо Ђурђевић
Оливер Кнежевић

Уредио и приредио
Оливер Кнежевић

Слика на корицама
Ф. Буше - Плава одалиска

Вишејџе

Обри Бердсли

Превод

Душан Стефановић

Штампа

Беокига

Тираж

1.000

Гијом Ајолинер

**МЛАДИ
ДОН ЖУАН**

Београд, 2012

1. Бестидно голо

С првим летњим данима, преселили смо се на тек купљено сеоско имање.

Отац је због својих послова остао у граду. Он се врло брзо покајао због куповине тог имања, па је стално гунђао мајци:

– Ти си хтела ту несрећну кућу, па изволи, твоја је. Ја тамо не идем. Буди сигурна да ћу је продати чим се укаже прва прилика.

– Али – говорила је моја мајка, – не можеш ни да замислиш колико ће чист ваздух и здрава храна помоћи деци...

– Ах, – одговарао је отац, прегледајући своју бележницу и узимајући шешир – попуштам ти, али се већ кајем.

Тако је, дакле, моја мајка отпутовала на село. Пратили смо је њена млада пријатељица Маргарит са својом кћерком Бертом, собарица Мари и ја.

Веома добро расположени, у ствари срећни, стигли смо на наше имање које су сељаци тога краја звали Дворац.

Била је то прастара грађевина, негде из половине седамнаестог века. Иако огромна и пространа, са много соба, ова зграда није била баш најудобнија за становање. Дотрајала и прилично нагрижена зубом времена, представљала је диван пример потпуне архитектонске збрке. Препуна тамних ходника, кривудавих степеништа и одвојених соба, била је, све у свему, лавиринт у коме сте могли да се изгубите и проћердате поприлично времена пре него што нађете ону просторију коју тражите.

Велико двориште је раздвајало је Дворац од газдинских зграда.

Налазила се ту и добро очувана капелица. Свештеник, који је некада живео у Дворцу, у њој је служио мисе. Пошто га после његове смрти нико није заменио, сваке недеље или празника, долазио би неки од свештеника из оближњег манастира да служи мису за спас душа добре чељади из села и самог Дворца.

Када би долазио, свештеник је остајао на вечери, а спремали би му собу у случају да пожели и да преспава у Дворцу.

Одмах по нашем доласку почело је велико спремање, размештање, намештање, и уопште, све оно што се мора урадити да би се једна прилично запуштена кућа оспособила за становање.

Мајка, њена пријатељица Маргарит и соба-рица Мари, имале су посла преко главе. Помагали су им надзорник и слуге и слушкиње с имања, који су раније најмљени у оближњем селу.

За разлику од њих, Магаритина кћерка Берта и ја смо били потпуно слободни, без икаквих обавеза. Зато смо, да би упознали наш нови дом, претражили Дворац од подрума до тавана. И обрнуто, наравно. Играли смо се жмурке по пустим и кривуда-вим степеништима. Откривали смо свакојака скривишта и проналазили нове пролазе да бисмо се једно другом прикрасили иза леђа.

Дрвено таванско степениште било је јако трошно и излизано. Једног дана, сишао сам тим степеништем пре Берте и сакрио се у подножју, иза једног стуба. Био сам у потпуном мраку, док је степениште било осветљено четвртастим снопом светла који је падао кроз прозорчић на крову. Кад је Берта, која је опрезно силазила, стигла до стуба, изненада сам искочио пред њу лајући као пас. Изненађена и уплашена, Берта је промашила следећи степеник, изгубила равнотежу и скотрљала се до доле. Зауставила се у таквом положају да јој је глава била у подножју, а ноге су јој биле на степеницама. Хаљина јој се задигла и прекрила јој лице, али је зато све остало било откривено.

Кад сам се приближио, не знајући да ли да се смејем или да је жалим, видео сам да јој се и кошуља подигла заједно са хаљином све до паса.

Тога дана Берта није обукла гаћице. Касније ми је објаснила да су јој гаћице биле упрљане и да се у оној збрци и послу нико није сетио да јој да чисте.

И тако се догодило да сам први пут видео женско створење – бестидно голо.

У ствари, ја сам већ видео БERTУ голу. Кад би нас заједно купали. Али само отпозади или са стране, јер су и моја и њена мајка добро пазиле да нас тако поставе, да смо тек летимично могли да видимо једно друго. При том су нарочито пазиле да ја не бацим поглед према својој голој другарици. Кад би нам после купања облачили спаваћице, наредили би нам да се пажљиво заклонимо рукама.

Једном је собарица Мари била врло строго укорена кад је, док је прала БERTУ, заборавила да јој каже да покрије своју голоотињу.

Увек су ме купале или БERTИНА или моја мајка. Оне би говориле: А сада, Роже, можеш да склониш руке, па би ме, као што вероватно већ и сами погађате, добро насапуњале, а затим опрале.

Моја мајка је, наиме, дубоко веровала у принцип по коме децу треба третирати као децу што је могуће дуже и тог се принципа упорно држала.

Ја сам тада имао дванаест- тринаест година, а БERTА четрнаест - петнаест. Без обзира на свој узраст, ништа нисам знао о љубави, па чак ни о разликама између полова.

Али, кад бих стајао тако сасвим го пред женама које би ми својим нежним рукама лагано прелазиле преко целог тела, осећао бих неко чудно узбуђење, нарочито кад би ме прала БERTИНА мајка.

Добро се сећам оног неодређеног, помало бизарног, али изнад свега изванредно угодног осећаја који би ме је прожимао увек кад би ме Маргарит прала и руком ми прелазила преко гениталија. Тада бих примећивао како ми пиша одједном нараста и постаје тврда као да је од гвожђа, па уместо да беспомоћно виси, поносно би подизала главу. Инстинктивно бих се примицао Маргарит истурајући трбух колико год сам могао.

Тако се једног дана догодило, да је Маргарит, док ме је купала, нагло поцрвенела, што је њено љупко лице учинило још привлачнијим. Приметила је моју дигнуту киту, али се правила као да ништа не види. Помислила је да ни ја нећу ништа приметити и значајно погледала моју мајку која је крај нас прала ноге. И Мари, која је ту прала Берту, схватила је да се нешто догађа. Треба рећи, да је Мари и онако више волела да се бави мноме него мојом рођаком, па није пропуштала ни једну прилику да бар мало помогне мајци или Маргарит док би ме прале или брисале. Тако је и овог пута одмах желела да сазна шта се догађа. Окренула се и погледала ме, не показујући било какве знаке нелагодности, док су Маргарит и мајка измењивале значајне погледе.

Мари је била само у подсукњи коју је задигла изнад колена да је би не поквасила. Гледао сам њена уска стопала и округла, бела колена. Признајем, то што сам видео, само је појачало онај учинак који су изазвале Маргаритине руке. Вероватно је то одмах

схватила и Мари јер је и сама поцвенела и наглим, нервозним покретом спустила подсукњу.

Прву збуњеност код Маргарит и мајке убрзо је заменио само осмех, а код Мари изазвао гласан смех. Но кад су је и мајка и Маргарит оштро погледале, смех је престао као пресечен.

Као да се тиме извињава, Мари брзо рече:

– Па и Берта се увек смеје кад јој дођем до тог места врућим сунђером.

На то, мајка је нервозним покретом прекинула даље објашњавање.

Управо у том тренутку у купатило је ушла друга девојка, Елизабет.

Имала је седамнаест година.

Иако је Маргарит преко мене брзо пребацила кошуљу и тако покушала да сакрије моју голотињу, Елизабет је ипак имала довољно времена да ме добро погледа, што је у мени изазвало по приличну неугодност. Јер, иако се нисам ни најмање стидео пред Мари, нисам желео да ме и Елизабет гледа сасвим голог.

Љутило ме то што све жене у нашој кући могу слободно да улазе у купатило док се ја купам, а је мени било строго забрањено и да провирим кад се оне купају. Нарочито ме срдило то што баш Елизабет сме тако слободно да улази и излази из купатила, јер нисам видео разлог зашто би се према њој опходили дргачије него према нама млађима.

У то време ни Берта ни ја се нисмо много разумели у те ствари. Нисмо ни знали шта је пубертет.

А, пажљивије и искусније око лако би уочило несумњиве знаке преброђеног пубертета код Елизабет. Њене су бутине биле заобљене, брадавице на дојкама поприлично набубриле, а прве длаке на рибици избиле.

Тога дана Берта је чула разговор моје мајке и Маргарит:

– Код Елизабет оно је дошло прилично рано,

– Да, код мене читаву годину касније.

– Зна то да касни и по две године.

– Треба јој дати одвојену собу, да више не спава с Бертом.

– Може да дели собу са мном – одговорила је Маргарит.

Берта ми је овај разговор препричала али, баш ништа нијеразумела. Уосталом, нисам ни ја.

Дакле, чим је Елизабет ушла у купатило, поглед јој је запео на мом малом несташку, који је онако напет и чврст изгледао попут некаквог певца у наступу беса. Елизабет није могла да сакрије да ју је то што управо гледа пред свима непријатно, али није ни скренула поглед.

Напротив.

Кад је мајка упитала да ли хоће и она да се окупа, лице јој је облило црвенило па је једва одговорила:

– Да, госпођо...

– Роже и Берта су већ готови – рекла је мајка – можеш да се скинеш...

Елизабет је послушала и без оклевања се скинула се до кошуље.

Колико сам могао да видим кроз кошуљу, Елизабетине облине су већ имале ону женственост која је тако недостајала Берти. И, то је било све што сам приметио, јер нас је мајка извела из купатила.

Тај дан, о коме вам приповедам, донео је још неке промене. Од тада ме више нису купали са Бертом, али су и даље са мном биле или мајка или Маргарит. Мајка се бојала да ме самог остави у купатилу, јер је чула или читала, не знам више где, како се неко дете утопило у кади. Само што ми више нису прале ни китицу ни муданца, али нису избегавале ни један други део мог тела. Па и упркос томе, догађало ми се да се узбудим пред мајком или Маргарит.

Чим би то приметиле, мајка би окретала главу и нагло скраћивала време купања да би ми што пре навукла ноћну кошуљу, док је Маргарит само обарала поглед.

Дужност ми је да вам нешто кажем и о Маргарит. Она је млађа од моје мајке пуних десет година, што ће рећи да је управо напунила тридесет и две. Али како је после мужевљеве смрти наставила да живи мирно и умерено у друштву моје мајке и своје кћери Берте, била је изврсно очувана тако да је изгледала свеже и младалачки. И поред њене смер-

ности, моја голотиња ју је ипак прилично узнемиравала, јер би ми се тада увек обраћала чудним, промуклим гласом.

Једном, кад ме је добро насапуњала и потом добро истрљала, руком ми је случајно дотакла китицу. Тргла је руку таквим покретом и таквом брзином као да је дохватила змију. То ме је мало онерасположило, па сам јој се пожалио:

– Драга моја тетка Маргарит, зашто ти више не переш читавог малог Рожеа, као некад?

– Али ја те перем целог! – усклинула је она и поцрвенела до корена косе.

– Али, не, тетице, па ти више не переш моју киту!

– Срами се, злоћо! То можеш и сам да опереш.

– Тетице, молим те, опери га ти! Ја то никад не урадим тако добро као ти!

– Гле мог малог ласкавца! – рекла је Маргарит, али је ипак узела сунђер и врло пажљиво ми опрала и курчић и муданца.

– Тетице, заслужила си да те пољубим, толико си драга!

И пољубио сам је у њена црвена уста, с уснама свежим као месо трешње, надвитим над белим и здравим зубима.

– Хоћеш ли ме сад, тетице, обрисати?

Маргарит ме је пажљиво умотала у пешкир и почела да брише. На оном осетљивом месту задр-

жала се, чини ми се, и дуже него што је било потребно. То ме је узбудило; па како сам био на самој ивици каде, истурио сам трбух и толико се врпољио да је Маргарит рекла чудно благим гласом:

– А, сад је заиста доста, јер ти више ниси дете, Роже! Од сада, купаћеш се сам!

– О не, тетице, молим те, не сам. Ти ме мораш купати. Кад ме ти купаш ја уживам више него кад ме купа мама.

– Обуци се, Роже!

– Буди добра, тетице, па се и ти окупај једном заједно са мном.

– Какве су то идеје!? – рекла је Маргарит и одмакла се.

– Молим те!

– Роже!

– Тетице, ако се не окупаш са мном, рећи ћу тати да си опет узела моју киту у уста!

Маргарит сва уздрхта и поцрвене. У ствари, ја и нисам лагао.

Једном се то догодило, иако само на тренутак. Било је то једног дана кад нисам хтео да се купам. Вода ми се учинила хладном, па сам из купатила утекао у своју собу. Маргарит је дошла за мном и у оном наговарању, натезању и игри у једном тренутку је узела мој курчић у уста, па га је својим уснама сапела и стисла. Обзиром да ми је то причинило једно сасвим ново задовољство, успела је да ме смири и наведе да се окупам.

Није то ништа чудно, а и сам знам за доста таквих случајева. Жене које купају мале дечаке чине то често. То на њих делује исто онако као што на нас мушкарце делује кад гледамо или дирамо рибицу неке девојчице, иако се мора признати да жене много успешније проналазе таква задовољства.

Као дете, имао сам једну постарију дојкињу која ме успављивала шкакљући ме по јајима и курчићу. Чак се сећам да ме једном ставила на свој велики сасвим голи трбух и тамо оставила неко време. Но обзиром да се то догодило у мом најранијем детињству, то сећање ми је врло магловито и нејасно.

Кад се Маргарит мало сабрала, рекла ми је сва ван себе од наглог беса:

– То је била тек шала, и ти, Роже, био си дете, дечкић.

– Али...

– Ђути! Не прекидај ме!

– Добро, тетице.

– С тобом више не може да се игра онако као некада, јер сад си младић...

– Хвала, тетице...

– Али ти си неваспитан и покварен младић, и ја те више не волим. Ни најмање...

И као да то жели нечим да потврди, лаганим замахом ме је ударила по пиши. Већ се била окренула да оде, кад сам је задржао, рекавши:

– Опрости ми, тетице, никоме нећу ништа рећи, чак и ако уђеш у каду.

– Добро, то могу да урадим – рекла је, одједном насмешена. Изула је своје црвене папучице, обувене на голу ногу, подигла своју кућну хаљину изнад колена и тако ушла у каду, у којој је вода допирала изнад глежњева.

– Ево, испунила сам ти жељу, видиш? Сад буди послушан и добар па се обуци, јер те у противном више никад нећу ни погледати.

Рекла је то с таквом одлучношћу у гласу да сам схватио да мисли најозбиљније. Зато нисам даље наваљивао. Узео сам кошуљу и навукао је преко главе, а Маргарит је још прала ноге. Мада је нисам ништа питао, сама је рекла да се не осећа баш најбоље и да зато неће да се купа.

Био сам већ обучен кад је изашла из каде. Иако је пешкир био мокар од мога тела, а како при руци нисам имао други, узео сам га и њиме сушио ноге лепе Маргарит. Пустила ме је да клекнем и да је обришем, а да при том уопште није негодовала. Кад сам јој прелазео пешкиром по табанима смејала се весело, па је то толико разведрило да ми је дозволила да јој обришем и чланке на ногама.

Кад сам дошао до колена, рекла ми је да је сада доста.

Послушао сам, иако сам управо изгарао од знатижеље да сазнам шта је то испод женских хаљина тако драгоцено, да се жене с толико жара труде да то увек буде добро сакривено.

Иако смо Маргарит и ја поново постали добри пријатељи, убудуће сам морао сам да се купам. Чини ми се да је и мајка сазнала неке ствари или јој је Маргарит сама рекла, али се правила као да ништа не примећује.

Сматрао сам да морам све ово да вам испричам, како би вам догађаји који следе били разумљивији.

А сада да се вратимо мало уназад и наставимо с нашом причом тамо, где смо је прекинули.

– Види, твоја стварчица постаје сасвим мала. Мари ми је то већ причала, једном, кад сам је питала зашто се онако смејала у купатилу. Тада ми је објаснила да ти се курчић дигао као код правог мушкараца. Изгледао је и довољно велики да би могао да се упореди са правим мушким. Да је то био прави мушкарац, додала је Мари, уживала би да јој га метне! Јесте, управо је тако рекла и додала да се чувам, да ми га не ставиш.

– А шта сад то значи: да ти га не ставим, да ми га метне? – упитао сам.

– Дакле, ти стварно појма немаш! Шта то значи? То значи једноставно, кад се жена и мушкарац трљају. Мари је то већ радила са мном. О, да. А и ја њој. Да будем искрена, много више ми се свидело кад ми је она радила оно што си ти мени малочас радио. Она увек овлажи свој прст, тек да знаш. Не знам зашто, али ја њој увек морам да ставим палац унутра. Изгледа ми да палац ипак најдубље продире. Онда морам да га мрдам напред-назад, али брзо, и то јој причињава велику сласт. И она мени то ради. Сада је то и за мене уживање, али кад сам јој то радила први пут, јако ме уплашила. Почела је тешко да дише, па да уздише, да дува, дахће, онда је викала и вриштала као да је кољем, да сам се уплашила да јој није зло. Али не, ни случајно! Викала је: “Настави, дај, дај још, Берта, Берта моја драга”, а онда као да је умирала на мојој руци, јер ми је и сама гурала палац у своју ствар и вриштала: “Ево, ох, ево, сад ће,

сад ће, то је, то је то, ох, ох, ох!” А онда је пала на кревет, као да се онесвестила. Кад сам извукла палац из њене рупе, био је сав слузав. Касније ми га је опрала и, рекла да ће се такве ствари и мени догађати само кад одрастем још мало и кад будем имала длаци на мојој малој рибици.

Ето, то ми је испричала Берта.

Свашта ми се за то време мотало по глави. Стотину питања сам желео да поставим, пошто ми много тога није било јасно.

И ко зна шта би се догодило, да звоно није објавило подне. Поново сам, на брзину, погледао сво благо којим је природа обдарила БERTУ и, наравно, показао сам јој оно што је красило моје тело. Брзо смо довели у ред нашу одећу, пољубили се и загрлили, а онда се обећали једно другом на узајамну верност, без обзира на све што би у животу могло да нам се деси.

И већ смо се спремали за одлазак кад смо зачули гласове.

3. И одрасли се играју

У ствари, оно звоно које смо чули, није био знак за нас, него за послугу на имању да им је време ручку. Зато нам се није журило да се вратимо кући, јер смо били потпуно обучени и није постојала могућност да неко макар и наслути нешто од онога што се догодило међу нама.

Тад смо зачули кораке и гласове недалеко од места где смо били скривени. Звонки смех и гласови који су се приближавали, најавили су долазак неких служавки које су се управо враћале с рада са оближње њиве, оне иза нашег врта. Није им се журило јер су ионако биле најближе кући, па су имале још времена док се на заједничком ручку не окупе сви радници.

Дан раније је падала киша, па је земља била мека, а на неким местима и блатна. Иловача је прљала босе ноге служавки, чије су сукње, (а могао бих се кладити да су имале само једну преко голог тела) биле кратке, тако да су им допирале тек нешто испод колена. Наравно, нису то биле неке лепотице, али су све имале између двадесет и тридесет година, чвртних тела и добро грађене, потамнеле од сунца.

Кад су дошле до потока, на чијем смо извору Берта и ја били скривени, застале су и селе да оперу ноге у бистрој и свежој води која је тихо жуборила.

Док су прале ноге, шалиле су се и задиркивале једна другу, прскале се међусобно, што им је само побољшавало добро расположење.

Налазиле су се с друге стране потока, мало укосо, неких десетак корака од нас, па сам могао добро да видим оштру разлику између њихових поцрнелих листова и белине њихових колена, која су сада била потпуно откривена. Неке од њих су сукње тако високо подигле да су им се видела и бедра.

Тај приказ Берти није причињавао никакаво задовољство па ме је вукла за руку, тражећи да кренемо кући.

Баш сам био одлучио да коначно пођемо у Дворац, јер није било ничег што би наговештавало да ће се догодити нешто занимљиво, кад зачусмо кораке тројице слугу, тик поред нас. Долазили су путељком којим смо баш ми хтели да се вратимо. Због тога смо и даље остали.

Долазак мушкараца прекинуо је игру служавки. Брже-боље почеле су да спуштају своје сукње испод колена, дотерују крпице које су уместо кошуља имале на грудима и вештим прстима скупљају своје рашчупане косе. Нарочито кокетна је била једна црнка, косе црне као угаљ, с нечим шпанским у изразу лица и сивим очима из којих је титрало нешто подругљиво и злобно.

Док су двојица мушкараца одмах обратила пажњу на девојке, трећи слуга, с лицем изразитог идиота, није се ни осврнуо на њих, него је као да је сам самцат на овом свету, стао уз један грм на три корака од нашег скровишта и раскопчавши панталоне, спремао се да мокри.

Извукао је свог певца из панталона. Наликовао је на мог, али му је главић био потпуно пресвучен кожицом коју је морао да навлачи да би га ослободио за мокрење. Присуство жена, којд су све то добро могле да виде с друге стране потока, није му ни најмање сметало. Дигао је своју кошуљу до трбуха и док је десном руком држао топуз и усмеравао млаз, левом руком је чешао своју голему кесу од јаја, обраслу дугим и коврџавим длакама.

Сад је ситуација била обрнута. Ја сам осећао неку nelaгодност па чак и стид због тог дивљака, док је Берта ужарених очију посматрала тај призор. Девојке нису обраћалд пажњу на тог слугу. Правиле су се као да ништа не виде. Тек кад је и други слуга раскопчао панталоне и извукао свој прибор за пишање, који је био много мањи али лепо извајан, девојке су праснуле у весео смех, што је натерало и трећег мушкарца да следи пример прве двојице. Смех је био толико заразан да су и слуге почеле да се смеју, а и ја сам се једва уздржавао.

Бертине очи се раширише од чуда кад је онај први простак завршио пишање. Жестоко је продрмао неколико пута свој огромни уд тако да су капи

летеле свуда околу, затим је савио ноге у коленима и читав се повио док је спремао свој алат назад у панталоне. При свему томе уздисао је од неког чудног задовољства, што је изазвало салву девојачког смеха и подврискивања.

Требало је да чујете тај смех и грцање, кад је један од слуга извео спектакл разних млазева и разних смерова, правећи тако од најосновније природне потрдбе једну веселу разбигригу за гледаоце, у овом случају девојке.

Потом, мушкарци су се, прескочивши потоцић, приближили девојкама а оне су навалиле да их прскају водом не би ли их некако задржале на пристојном одстојању. Њима то прскање није много сметало.

Слуга који је последњи почео да пиша, обрати се оној црнки шпанског изгледа, која се највише трудила да се дотера кад су се појавили мушкарци:

– Треба да је добро сакријеш, Ирсил, са мном нема шале!

– Е, мој Валантен, има још тако много ствари које ти ниси видео, које, уосталом никад нећеш ни видети!

– Мислиш? – рече Валантен, па јој зађе иза леђа пре него што је Ирсил могла да се помери или да устане.

Ухватио ју је обема рукама за рамена и, онако како је седела, само је превалио уназад, на леђа.

Ирсил је хтела да извуче ноге из воде, али при том су јој се и сукња и подсукња одједном подигле и тако се наместила управо у онај положај у коме сам јутрос гледао БERTУ. На жалост, ни овај приказ није дуго трајао.

Па ипак, макар и тако кратко, било је довољно времена да нам Ирсил покаже не само своје лепе листове него и бутине, достојне сваке похвале, као и прекрасне гузове зреле жене, гузове од којих се лепши нису могли замислити.

Између тих дивних гузова и бедара, црнео се густе чуперак длака, који је потпуно скривао усне њене рибице. Ухвативши се за тај чуперак, Валантен га је, не баш нежно чупнуо, што је допринело да лепа Ирсил побесни.

– Ето сад видиш, Ирсил! То ти ипак није добро сакривено! – узвикну Валантен, узбуђен и напет, толико задовољан да се уопште није обазирао на грдњу и ударце, које му је обилно делила Ирсил, припомогнута од неких својих пријатељица.

И други слуга је покушао да следи пример свога друга Валантена, на исти начин. Изабрао је једну заиста zgodну девојку која са звала Елен, како сам раније чуо да је зову њене другарице. Иако се не би могло рећи да је лепотица, била је тако добро грађена и тако симпатичног лица, да је могла да побуди жељу у сваком мушкарцу. Осим тога, изгледала је интелигентније од својих пријатељица. Имала је смеђе очи и коврцаву косу. Други слуга, већ

узбуђен од призора замамних Ирсилиних гузова, нагну се према Елен, говорећи јој неким напуклим гласом:

– Елен, ево да се кладимо да је твоја пичкица црвенкоса! Ако је црна онда те него гадно мазао по њој!

– Простачино! – просикта Елен.

Међутим, није се ни помакла.

Заваран њеном непокретношћу, слуга се нагну да је зграби за рамена и преврне, као што је то учинио његов друг са Ирсил, кад се Елен нагло тргже и снажно га ошамари. Тако је будалетина уместо њене рибе видео све звезде пред очима. Елен притекоше у помоћ другарице, па све заједно навалише на једног шепртљу. Тукле су га како је која стигла. Праћен њиховим смехом и подруљљивим добацавањем, слуга поче безглаво да бежи, остављајући на бојном пољу поносне победнице. И тако мушкарци одоше. И служавке завршише праће ногу, па одоше све осим Елен и Ирсил, које су се такође спремале да крену.

Кад, одједном застадоше. Шапутале су једна другој нешто на уво и потом обе праснуле у смех. Кроз тај весели смех, Ирсил је набраног чела и исцерена лица, правила неке неразумљиве знаке Елен, која је сумњичаво климала главом.

Чинило ми се да Елен никако није могла да се одлучи да учини то што јој је Ирсил предлагала. Тек кад је Ирсил широким покретом руке направила

Осетио сам страшну потребу да се испружим, па сам се ногама одупро о ногаре сточића пред собом, а леђима о фотељу.

Крв ми је кључала и осећао сам како ми образи просто горе. Дисање ми је постало кратко и убрзано па сам па сам широм отворио уста у потреби за више ваздуха. Затворио сам очи. Хиљаду слика ми је у тим тренуцима пролазило кроз главу.

Маргарит пред којом сам стајао потпуно го; Берта са својом девичанском рибицом; меснати гузови лепе Ирсил; риђокоса Еленина пичкица с оним млазом у високом луку, све се то сад одвијало пред мојим затвореним очима. Несвесно, теран неким инстиктом, почео сам брже да онанишем, а онда ми је неки удар прошао целим телом!

Маргарит! Берта! Ирсил! Елен! Курчић ми се пропео и из тамноцрвеног главића штрцнула је густа бела маса, прво у млазу а после у ритму, у ком ми се читаво тело трзало и увијало.

Ето, тако сам први пут у животу свршио.

Требало ми је доста времена да повратим дах. Тек кад сам дошао к себи, знатижељно сам погледао сперму која ми се цедила с десне руке. Мирисала је на беланце од јаја, а уосталом, тако је и изгледала. Била је лепљива као лепак. Онда сам обрисао преостале капи с главића, а курац ми је био сав сломљен и јадан, па сам га добро обрисао кошуљом и вратио назад у панталоне.

LOTTIE BARNES

5. Надзорниковица

Приближавао се празник Свеца, заштитника имања и капелице. Требало га је прославити великом свечаношћу којој је предходио црквени обред и исповедање у капелици.

Исповедаће се сви. Тако је одлучила моја мајка. Да је не би разочарали, одлучили су да се исповеде и они који су већ одавно то престали да чине. Нико није желео да изостане.

Пошто нисам хтео да дођем у неприлику, и целу истину испричам неком страном човеку, па макар он био и свештеник, дан пре празника правило сам се болестан. Нико није посумњао у праве разлоге мог симулирања.

Свештеник је дошао рано ујутро и ручао заједно с нама.

Касније, док су одрасли пили кафу у врту, остао сам на тренутак насамо с Мари. Она је распремала сто.

Нисам знао шта да радим, па сам отишао у своје поуздано скровиште, у библиотеку. Како ни ту

нисам могао да нађем разоноду, отишао сам до тајних врата која сам недавно открио. Ту су почињале криве и потпуно неосветљене степенице које су водиле до капелице.

Тек при дну степеница било је мало светла; онолико колико је успевало да се пробије кроз друга врата пред самом капелицом. Тајна врата су била добро скривена и не верујем да је ико у Дворцу, осим мене, знао да она постоје. Кад би се приближило тим вратима могли су се сасвим јасно и разговетно чути гласови из исповедаонице. Погађате, управо је то било оно што ме је интересовало.

Дошао сам до самих врата.

Замишљао сам како је некад уз та тајна врата стајао неки племић и слушао исповеди своје супруге. Љубомора? Интереси? Политика? Ко би то сад знао! Али тренутно у капелици није било никог. Зато сам се вратио у трпезарију, планирајући да сутра искористим своју тајну.

Сутрадан ујутро, надзорникова жена је дошла да поспреми моју собу. Била је то поприлично zgodна жена с љупким лицем. Раније је била служавка у Дворцу, све док јој надзорник није направио дете и оженио је.

Надзорниковица је на себи имала лагану блузу испод које су се оцртавале брадавице на дојкама. Раније сам видео женске дојке само на сликама или киповима. Ово је било први пут да сам могао да их видим тако близу. Готово на дохват руке.

Надзорниковици се журило, па је у журби забравила да закопча сву дугмад на блузи. Кад се сагнула да поравна покривач на мом кревету и оно једно дугме јој се откопчало па сам сасвим добро могао да видим њене дојке како се нехајно њишу. Постао сам свестан дражи и лепоте коју су представљале.

Кад више нисам могао да издржим, рекао сам:
– Али госпођо, ви ће те се прехладити!

Направио сам један довољно неспретан покрет којим сам, уместо да јој блузу закопчам, учино то, да се потпуно растворила. Две брадавице су испале напоље па сам и без додира могао да установим да су те две дојке тешке и тврде.

Око брадавица на дојкама су се ширили смеђи и широки кругови, док су саме брадавице биле нешто тамније.

Дојке су јој биле исто тако чврсте као добар пар женских гузова, јер кад сам их ухватио обема рукама, Бога ми, помислио сам да хватам гузове младе девојке.

Надзорниковица је била тако затечена да сам имао довољно времена да поштено изљубим обе дојке, пре него што је покушала да их врати у њихово склониште.

– Ох, та, ма шта... – муцала је надзорниковица.

Ћутао сам.

– Ма не, не, молим вас.

Ја ни речи.

– Ма шта ви то о мени мислите?

Ја? Ама баш ништа.

– Не! То се не ради.

Не?

– Ја сам удата!

Знам.

– Ни за шта на свету...

И док је протествовала, упорно сам је гурао према кревету. Раскопчао сам кућни огртач и подигавши пиџаму показао јој мачора који се спремно придружио овој малој забави. О не, њега нисте морали двапут молити.

– О Боже, оставите ме, кад вам кажем!

Наравно, нисам је оставио.

– Господе!

Хоће ли пристати?

– Ох, да нас неко види!

А, дакле, ту смо! Још увек се бранила, али не би се могло рећи да је то била грчевита борба. Напротив. Све време је буљила као опчињена у мог мачора. Одупирала се о кревет на који сам покушавао да је повалим.

– Еј, то ме боли!

– Лепотице, љубави, нико нас не види... И не чује!

Успео сам да је посадим да седне на кревет. И даље сам је гурао, а она се одупирала, али је затворила очи.

увек проналазила увек нове положаје у жељи да телу приушти још више грешног задовољства.

Исповедник је саветовао Маргарит да се што пре поново уда а затим јој је уделио опроштење греха.

Уверен сам да сваки читалац лако може замислити какве је све ствари испричала наша добра Мари, кад су већ Ивонине и Маргаритине исповеди биле овакве. Сазнао сам да јој се страст према неком човеку, кога није именovala, све више појачава, а с друге стране, да се продубљује и неко чудно пријатељство с Бертом. Често спавају заједно, у истом кревету па пре спавања пореде своје гузе гледајући се у огледалу које поставе на столицу и осветле са две свеће.

Исповеди наших служавки су биле врло једноставне и готово све сасвим сличне. Дозвољавале су слугама да их на брзину повале, али без неког нарочитог задовољства, како су то и саме признавале. Све су категорично тврдиле да не би никад дозволиле неком мушкарцу да уђе у велику спаваоницу где су све заједно спавале, наравно сасвим голе. Изузетак је био у време великих војних маневара који су се одржавали у овим крајевима пре неколико месеци. У Дворцу и оближњем селу била је смештена читава једна чета. Војници, смештени по кућама, нису пропуштали прилику да повале све што носи сукњу између четрнаест и шездесет година. Неке су чак добиле свој део и у задњицу, толико су војници

били страствени и нестрпљиви, а богме и не много избирљиви.

Када их је исповедник питао нису ли се, случајно, који пут и саме задовољавале или то радиле у друштву са неком другарицом, све редом су с нескривеним запрепашћењем негирале.

Али, сматрале су да је сасвим природно да се не стиде једна пред другом и кад врше велику или малу нужду, и кад бесомучно од страсти и жеље дробе међу бедрима крхке кости питомих голубова или пилића.

Једна је дозволила псу да јој полиже пицу. На питање да ли се упустила и у још нешто са тим псом, она је одговорила:

– Врло радо бих то учинила, али није му био довољно велики...

Врло опрезно сам напустио своје место иза врата исповедаонице и вратио се у библиотеку.

7. Берта, Мари

Тек што сам ушао у библиотеку, дошле су моја мајка и Маргарит да ми кажу да ће нас ускоро посетити отац. Успут сам сазнао да је Берта рано отишла у кревет, јер се не осећа добро.

То ме је забринуло, пасам питао мајку о чему се ради, а онами је одговорила да то није ништа озбиљно и да ће брзо проћи, да је Берти потребан мир и одмор. Због тога су ме молиле да не одлазим у њену собу.

Тек то је пробудило моју знатижељу.

Одлучио сам да ипак одем у Бертину собу.

Знао сам да су мајка и Маргарит требале да иду у село, у посету једној болесној жени, заједно са исповедником. С њима је ишла и Мари, која је спремила велику корпу пуну старе одеће за ту сиромашну сељанку.

Док су мајка и Маргарит још биле у библиотеци, размишљао да ли је оно што сам чуо у исповедаоници био сан или јава. Обе су биле обучене у

хаљине тамних боја, што је још више истицало ионако изражене линије тела, зрелу пуноћу како моје мајке, тако и витки Маргаритин стас.

Морам да признам да су и једна и друга, наравно свака на свој начин, биле заносне и пожељне. Маргарит, са свим оним скривеним дражима које ће се тек открити неком мушкарцу, тајанствена, али пуна обећања које није могло да сакрије ни њено скромно држање, и моја мајка, узбуђујућа у зрелости својих година.

Мајка је отишла у кухињу да надгледа куварице.

Остао сам сам с Маргарит.

Ако ме је раније нешто привлачило тој младој и згодној жени, сад ме је њено присуство јако узбудило. Сав сам се усплахирио и унервозио. Најрадије бих је загрлио, пољубио, стиснуо у загрљај. Али сад сам већ имао нека искуства. Поучен оним сусретом са надзорниковицом знао сам добро да је у игри љубави пре свега потребно стрпљење и тактичност.

Маргарит је ноншалантно обишла библиотеку и површно разгледала полице с књигама. Пришла је столу и, не седајући, погледала енциклопедију која је тамо лежала отворена. Био је то онај том енциклопедије који је обрађивао слово О. Реч “онанизам” је била подвучена а уз то сам додао и знак питања са стране. Окренуо сам леђа Маргарит, али сам чуо како шуште странице које је листала. Кад сам се поново окренуо, управо је разгледала

Свршила је прва, вичући и трзајући се као суманута. Ја сам свршио скоро болно.

Прошло је неколико недеља, испуњених многим забавама и догодовштинама. Господин Франк је устрајно облетао око Маргарит.

А онда, једног дана у моју собу дођоше Елиз и Маргарит. И једна и друга су биле уплакане.

Обе су биле трудне.

Кривац сам био ја.

Одмах сам смислио спасоносну одлуку:

– Елиз, ти се удај за Фредерика. А ти, драга Маргарит, прихвати понуду господина Франка.

Но, тиме изненађења нису престала. Следећег јутра у моју собу кришом је ушла лепа Ирсил. И она је затруднела. Њој сам препоручио да се уда за надзорниковог нећака, који је у њу ионако био залубљен до ушију. Обећао сам да ћу им ја кумовати детету. Обзиром да човек у животу не сме да пропусти ни једну прилику, окренуо сам милу Ирсил још једанпут.

Убрзо смо славили три венчања. Све се свршило да не може бити боље.

Наравно да сам наставио да спавам са својим харемом кад год би ми се за то указала прилика. Све су знале једна за другу, па тако нисам имао никаквих неприлика. Напротив, изгледало је да им то причињава неко чудно задовољство.

Ирсил је родила прва. Дечачић. Елиз и Маргарит су родиле девојчице. Кумовао сам истог дана:

малом Рожеу лепе Ирсил, малој Луиз драге Елизе и малој Ани миле Маргарит, дечици истог оца, што нико никад неће сазнати.

Надам се да ћу имати још много деце, и правећи их, вршим једну праву патриотску дужност: повећавам становништво своје земље.

САДРЖАЈ

1. Бестидно голо	5
2. Дечја игра	18
3. И одрасли се играју	29
4. Анатомија	37
5. Надзорниковица	45
6. Исповедаоница	55
7. Берта, Мари	69
8. Госпођа Милер	87
9. Ирсил, Бабет	97
10. Патриота	107

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

821.133.1-31

АПОЛИНЕР, ГИЈОМ, 1880-1918

Млади Дон Жуан / Гијом Аполинер : [уредио и приредио Оливер Кнежевић ; вињете Обри Бердсли ; превод Душан Стефановић]. - Београд : Удружење српских издавача : Београдска издавачко-књижевна задруга, 2012 (Београд : Бео књига). - 115 стр. : вињете ; 21 cm - (Библиотека Лектира)

Право име аутора: Wilhelm Apollinaris de
Kostrowizky. - Тираж 1.000

ISBN 978-86-87457-07-2 (УСИ)

COBISS.SR-ID 171531276